

3

Nedokázala jsem zůstat zticha.

„Cože?“ To slovo mi vyklouzlo jako výdech, zaskuhrání. Ale nikdo z lidí ve ztiché místnosti ten tichý ublížený zvuk nepřeslechl.

Bylo mi jedno, že všichni ve Stromové síni viděli, jako zírám. Nemohla jsem z Petera spustit oči. Místnost se plnila syčivým šepotem, který zněl jako vařící voda šplouchající přes okraj hrnce, ale neslyšela jsem nic kromě vlastního bušícího srdce, nevnímala nic než vlastní ponížení.

Cítila jsem se dočista nahá, odhalená před jejich zraky.

Nikdy mi nezáleželo na nikom jiném než Peterovi. Byl moje první a jediná volba.

Ale Peter si mě nevybral.

Znal mě – byl mým přítelem – a nechtěl mě. A celý Potomac tu stál a na vlastní oči viděl mé odmítnutí.

Už nikdy nebudu muset přemýšlet, co si o mně Peter asi myslí, až budu stát po boku své rodiny.

V panice jsem se otočila k tátovi. Těkal pohledem mezi mnou a Peterem, každou vrásku na jeho znavené tváři naplnilo zmatení a zklamání.

Srdce mi spadlo až do kalhot. Nepočítal s tím. Takové starosti teď rozhodně nepotřebuje.

Jak jsem mohla udělat tak velkou chybu?

Kdykoli jsem si tuto scénu představovala, Peter řekl ano. Táta byl nadšený. Políbil mě, pevně objal Petera, uvítal ho v naší rodině a na tváři měl ten svůj úsměv, který jsem si pamatovala z minulosti.

Ani já jsem na tohle nebyla připravená. Nikdy jsem si nepředstavovala, co by se dělo, kdyby Peter řekl ne.

Otec zkoumal moji tvář, tiše se mě ptal, co má dělat. Maličko jsem zavrtěla hlavou, neznatelně pokrčila rameny.

„Dobrá tedy,“ podařilo se mu říct. A pak si odkašlal a neřekl nic.

Zbytek plesu uplynul jako rozmazaná šmouha. Seděla jsem během celé večere s mými teď-už-ne-budoucími tchánem a tchyní, užíraly mě rozpaky, cítila jsem se plochá a tenoučká jako papírová panenka, jako dítě, které zbavili hloupých iluzí.

Nedokázala jsem vydržet lítost v Peterových očích.

Předtím jsem si říkala, že si promluvíme po oznámení, jakmile mezi námi zavládne pravda. Ale nebyla jsem připravená na to, že pravda bude taková.

To napjaté jídlo bylo výsměchem slavnostní noci, kterou jsem si představovala, celý ples byl naprostá fraška. Ale Peter byl oblíbený a jeho rodiče všichni respektovali. Jeho otec byl vojenský kapitán a matka talentovaná květinářka.

A tak jsem v sobě všechno potlačila.

Kromě toho mě všichni pozorovali, aby zjistili, jak se zachovám.

Celou večeri jsme seděli bok po boku a sotva na sebe promluvili. Nedokázala jsem ze sebe dostat ani slovo, on pronesl přesně tři.

Mrzí mě to, říkal, znovu a znovu, šeptem i očima.

Byla jsem hloupá, že jsem si vybrala jeho.

Nikdy jsem neriskovala a neřekla Peterovi, co k němu cítím, vždycky jsem se bála jeho odpovědi. Přednést svou nabídku k sňatku oficiálním způsobem se mi zdálo tak nějak bezpečnější.

Proč mě nenapadlo, že veřejné odmítnutí mě zraní o to víc?

Co člověka přiměje, přemýšlela jsem, že se *do někoho zamiluje*?

Věděla jsem, proč chci Petera za muže. Tak dlouho jsem přemýšlela, jestli mu na mně záleží, tak dlouho jsem si na něj myslela, že jsem tuhle touhu od sebe nedokázala oddělit a prozkoumat.

Teď už mi zbývalo jen přemýšlet o tom, co přiměje člověka pohlédnout do nabízeného srdce a říct *Ne, ne, děkuju, tohle není nic pro mě*.

Po večeri Peterovi rodiče odešli s tichými, zdvořilými omluvami. Po dívala jsem se Peterovi do očí, hledala jsem odpověď, snažila se objevit tu cestu k zániku všech mých nadějí.

Po jeho světle hnědé kůži se rozléval ruměnc, a když trochu sklonil hlavu, vavřínový věnec se mu na tmavých kudrnách svezl ke straně. Stál tam přede mnou celý ztuhlý, bylo mu trapně, prsty svíral za zády, ramena měl nahrbená. Byl ode mě jen půl metru, ale zároveň celý svět vzdálený.

Propast mezi námi mě mučila.

Myslela jsem, že mu rozumím. Myslela jsem, že jsme přátelé, že se ho můžu na věci ptát. Ale jeho odmítnutí mě umlčelo. Nemohla jsem se zeptat ani na ty poslední otázky, které mi ještě zbyly.

A ten chlapec přede mnou byl někdo, koho jsem sotva znala.

„Jen si přeju, abys mi to řekl, když jsme spolu byli jen my dva,“ zašeptala jsem a upřeně zírala na své boty.

Peter cukl útlými rameny, světlehnědé oči mu potemněly. „Ale Selah, vždyť jsme my dva nikdy jen spolu nebyli.“

Jeho slova mě bolela.

Nejen že mi připomněla, že jsem se během posledních týdnů Peterovi vyhýbala. Znamenala taky, že ho můj návrh k sňatku zaskočil nepřipraveného.

Teď už mi bylo jasné, že jsem doufala, že mi na mou otázku odpoví, aniž bych sebrala dost kuráže a zeptala se ho na ni sama. A on ani netušil, že se zeptám. Nikdy na mě nemyslel tak, jako já nekonečně dlouho myslela na něho.

A možná jsem ho navíc nikdy neznala tak dobře, jak jsem si přála. Bylo to jen doufání, ne víra. Jen představy, ne vědění.

Sklopila jsem zrak, abych se vyhnula jeho zmatenému pohledu, prohlížela si bezpečnější části těla chlapce, kterého jsem zbožňovala. Kulatá ramena. Měkkou křivku jeho ucha pod vavřínovým věncem. Jeho ruce, čisté, útlé, s bílým klouby, neklidné a s tmavou pokožkou.

Nikdy je nebudu držet. A ony nikdy nebudou držet mě.

Peter zmizel mezi stromy a já sledovala, jak odchází.

Pak se ke mně sehnul táta, oči ve vyhublé a ztrhané tváři měl něžné. Vzal mě za ruku.

Nemohli jsme se ztratit mezi davy lidí korzujících po vlhké zelené síni, ale jak svíčky dohořivaly, zdálo se, že se oslava přesunula a všichni na mě zapomněli. Otec mi trochu stiskl dlaň. „Je mi to líto, zlatíčko.“

Příběh o tom, jak se mí rodiče do sebe zamilovali, jsem znala moc dobře. Mí prarodiče neměli prázdnou radost, když s sebou bohatá princezna ze Savannah, kterou pozvali na návštěvu, přivezla i přidrzlou jeptišku s nabroušeným jazykem. Ale z té jeptišky se stala má kmotra Althea a jednou mi řekla, že táta se do té dívky ze Savannah zamiloval hned, jak se na něj poprvé usmála.

Maminka byla jeho oporou a on jejím otevřeným nebem. Přemýšlela jsem, jestli tak někdo někdy bude vnímat mě.

Byla jsem tak slepá, že jsem si myslela, že to je Peter.

„Je se mnou něco špatně?“ zeptala jsem se nakonec.

„Ale zlato,“ přerušil mě táta s rukama na mých ramenou a unavené oči mu zvažněly. „Jsi přesně taková, jaká bys měla být. Máš všechno a ještě víc. A v porovnání s tím, čím se jednou staneš, to není vůbec nic.“

Přitáhl mě do svého objetí a já se chtěla rozvzlykat s čelem opřeným o jeho kostnatou hruď s vystupujícími žebry, jako když jsem byla malá. „Tati, je ti dobře?“ Jeho příliš veliké sako utlumilo má slova. „Vypadáš, jako by tě Alessandra donutila držet dietu.“

Zachechtal se. „Se mnou si starosti nedělej. Jen stárnu, to je všechno. Nepotřebuju toho teď k životu tolik, když se o všechno postaráš ty.“

Potlačila jsem tichý smích. „Nejsi starý. A nebuď hloupý, děláš toho spoustu.“

„No, mladý nejsem,“ povzdechl si. „Slyšela jsi včera v noci ten hluk?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Možná si to jen představuju. Ale myslím, že jsem celou noc neprospal už týdný. Vždycky slyším tolik rámusu.“ Přitiskl si na spánky kostnaté prsty. Kapela zase začala vyhrávat bujarou píseň s dunivým rytmem. „Myslel jsem, že to pomůže.“

Pohlédla jsem zpátky na otce a v žaludku se mi zavlilo neštěstí. „Co jsi myslel, že pomůže?“

Ale táta mě neposlouchal a blížili se k nám ostatní – Alessandra, jeho doktoři, dvořané. Cítila jsem, jak se soukromí, které nám na pár cenných chvil bylo dopřáno, rozpadá.

Žádali si ho teď další lidé. Můj čas vypršel.

Ale zvuk mého jména zbrzdil můj ústup.

„Selah!“ Má nevlastní matka zavrtěla hlavou s našpulenými rty. „Večer ještě neskončil.“

Otec na mě vrhl ustaraný pohled. „Alessandro, myslím, že ji můžeme ušetřit.“

„Ale Rada ji bude postrádat.“ V hlase jí nezazníval žádný soucit. Otcova hrud' i ramena klesly. „Ke Kořenům – hned.“

„P-počkat...“ Zakoktala jsem se. Ale to už sem přicházeli doktoři Gold a Pugh. Nikdo neslyšel, jak se omlouvám, protože doktor Pugh začal blábolit o tom, jak dobře dnes táta vypadá.

„Léčba očividně zabírá,“ řekl doktor Pugh a doktor Gold briskně přikývl a po jeho laskavé mladé tváři se rozlil poloušměv.

Táta mi řekl, ať si nedělám starosti. Nezdálo se, že by s ním doktoři souhlasili.

Chtěla jsem na něj zatlačit, přijít na to, kdy začal být tak unavený a křehký, jako stránka ve staré knize.

Ale nikdo se na mě nedíval. Neměla jsem nárok cokoli zpochybňovat. Mohla jsem akorát poslechnout.

Skleněné ozdoby ve větvích se mi před očima rozmělily, zatímco jsem odcházela. A když jsem se protlačila mezi převislými vrbovými větvemi a postranními dveřmi ven, konečně jsem začala plakat.

Slzy mi stékaly po tvářích, když jsem scházela po jednom, dvou, třech křídlech nepřívětivých mramorových schodů, které byly prázdné, až na ozvěny večírku. Přitiskla jsem se zády k chladné zdi na dolním odpočívadle a zalovila v kapse róby, až mi v prstech zašeptaly dřevěné korálky mého růžence.

Jednu po druhé jsem ze sebe vyrážela modlitby, které mě maminka naučila, když jsem byla ještě malá. *Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět se jméno tvé. Zdrávas, Maria, milosti plná. Ve jménu Otce, Syna i Duchu svatého.* Ta krásná slova tišila mou šířavou bolest, uklidňovala mě a tišila mé rozjitřené nervy.

Ale jak proud slz ustával, zachytila jsem zvuky tlumené konverzace – rozhovoru, který nepřicházel z plesu v horním patře. Znovu ve mně začala narůstat jakási neurčitá nepohoda, nezdravá a plíživá jako mlha. Setkání Rady u Kořenů už začalo.

Kdyby Alessandra sešla dolů a nachytala mě, jak pláču ve tmě, pustila by se do mé slabosti, zatlačila by před ostatními na má zranění, až by si mysleli, že jsem tak bezpáteční, jak si o mně myslí ona.

Pomalou, pomaličku jsem se sunula dolů po schodech.

Mramorové stezky mezi pokroucenými základnami stromů byly zarostlé, pokryté mechem a spadáním listím, takže mé boty nevydávaly žádný zvuk, když jsem sešla ke Kořenům Velkého stromu ve středu místnosti.

Konverzace utichla v okamžiku, kdy jsem vykročila na světlo.